

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/209/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213212519
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2213212519.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členov senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej, vo veci žalobcu: O. O., nar. X.. S. XXXX, trvalo bytom C. Q. s. č. XX, zastúpeného splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK s.r.o., Štefánikova 7, 949 01 Nitra, IČO: 36868876, proti žalovanej: O. U., nar. XX. S. XXXX, trvalo bytom A. I., zastúpenej splnomocnenkyňou: Mgr. Eva Gulyášová - Advokátska kancelária, s.r.o., Alžbetínske námestie 328, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 47251166, o zaplatenie 3.500 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 27. júna 2016 č. k. 11C/196/2013-101 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol.; II. žalovanej priznal náhradu trov konania vo výške 668,76 eur, ktoré je žalobca povinný zaplatiť k rukám jej právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 137 ods. 1 a § 139 ods. 2 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov) a poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.10.2010 sp. zn. 6 Cdo 184/2010 a rozhodnutie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 24Co/288/2015 z 2.3.2016. Vecne dôvodil, že strany boli podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti v k. ú. A. I., vedenej na LV č. XXXX ako štvorizbový byt č. XX na X. podlaží obytného domu s. č. XXX na parc. č. 1880/94 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 219 m², parc. č. 1880/95 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 216 m², parc. č. 1880/96 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 218 m² a s podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu a spoluvlastníckym podielom k pozemkom v 418/10000-inách (ďalej aj „predmetná nehnuteľnosť“), žalobca v 1/3-ine, žalovaná v 2/3-inách. Podielové spoluvlastníctvo zaniklo rozhodnutím Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 12C/189/2011, právoplatným dňa 21.5.2013, kedy sa výlučnou vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti stala žalovaná. Žalobca sa voči žalovanej domáha zaplatenia sumy 3.500 eur ako peňažnej náhrady (bežnej trhovej ceny prenájmu nehnuteľnosti v danej lokalite v sume 100 eur mesačne, čo je za 35 mesiacov 3.500 eur) za užívanie bytu nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu v čase od 17.6.2010, kedy mu bolo výmenou zámku vchodových dverí znemožnené byť užívať, až do 21.5.2013, kedy právoplatným rozhodnutím súdu podielové spoluvlastníctvo zaniklo. Existencia podielového spoluvlastníctva nehnuteľnosti nebola medzi stranami sporná a vyplýva z LV č. XXXX, ani preukázateľná doba neužívania nehnuteľnosti tiež nebola sporná, od 17.6.2010, kedy bol z technických dôvodov vymenený žalovanou zámok vchodových dverí, do 21.5.2013, kedy právoplatným rozhodnutím súdu podielové spoluvlastníctvo nehnuteľnosti zaniklo. Žalobca tvrdí, že k dohode o spôsobe užívania spoločnej veci nedošlo, byt opustil nedobrovoľne potom, čo ho z neho

žalovaná vymkla. Žalovaná tvrdí, že so žalobcom uzatvorila konkludentnú dohodu o spôsobe užívania spoločnej veci tým spôsobom, že byt užívala so svojou dcérou, platila príslušné náklady s užívaním bytu spojené, žalobca sa rozhodol byť neužívať, býval u priateľky, žiadne poplatky neplatil. Vypočutí svedkovia S. K. a J. C. potvrdili zalomenie a výmenu zámku vchodových dverí, svedkyňa N. O. poprela akýkoľvek oznam žalovanej o potrebe výmeny starého kľúča za nový a o možnosti jeho vyzdvihnutia u žalovanej. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že strany sa ako podieloví spoluvlastníci nehnuteľnosti na spôsobe užívania spoločnej veci nedohodli a ak sa podielový spoluvlastník domáha náhrady vo forme peňažného plnenia voči druhému spoluvlastníkovi za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, ide o právny vzťah z podielového spoluvlastníctva osobitne v O.z. upravený, nárok vyplývajúci z ust. § 137 ods. 1 O.z., ktorý nemožno kvalifikovať ako nárok z bezdôvodného obohatenia. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom (prípadne ostatnými spoluvlastníkmi) nad rozsah jeho (ich) spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov, alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Takýto nárok teda nevzniká, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou. V predmetnej veci však nebolo zistené, že by sa žalovaná užívaním spoločnej nehnuteľnosti podieľala na úžitkovej hodnote tejto hromadnej veci vo väčšom rozsahu, než zodpovedá jej spoluvlastníckemu podielu a teda, že by bol nárok žalobcu na zaplatenie náhrady za užívanie jeho spoluvlastníckeho podielu 1/3-iny na byte (resp. 418/10000-iny na spoločných častiach, spoločných zariadeniach a na pozemkoch) na predmetnej nehnuteľnosti dôvodný. Pretože sa žalobca v konaní domáha náhrady za užívanie svojho spoluvlastníckeho podielu žalovanou, bolo jeho úlohou v konaní preukázať, že žalovaná ako druhá spoluvlastníčka predmetnej nehnuteľnosti, užívala túto vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, čím žalobcovi znemožnila užívanie veci a prisvojila si tak úžitkovú hodnotu veci vo väčšej miere, než zodpovedá jej podielu. V rozhodnom období od 17.6.2010 (dátum výmeny zámku a tým znemožnenia užívať byt) do 21.5.2013 (dátum právoplatnosti rozsudku sp. zn. 12C/189/2011 o zrušení podielového spoluvlastníctva) bola žalovaná výlučnou vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu 2/3 na predmetnej nehnuteľnosti a bola oprávnená užívať predmetnú nehnuteľnosť v rozsahu 2/3-ín, pričom ide o ideálny podiel na celej predmetnej nehnuteľnosti, nie o konkrétnu reálnu časť spoločnej veci. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná nehnuteľnosť obývala spoločne so svojou dcérou a tiež s priateľom, ktorý sa tam nastahoval v roku 2010, teda s vedomím žalobcu, ktorý sa voči tomuto postupu nebránil spôsobom, ktorý mu umožňuje ustanovenie § 139 ods. 2 O.z., teda neobrátil sa na súd, aby rozhodol o tom, či priateľ žalovanej môže bývať v predmetnej nehnuteľnosti. Preto mal súd prvej inštancie za to, že priateľ žalovanej býval v predmetnej nehnuteľnosti so súhlasom žalobcu. Žalovaná uviedla, že pokiaľ ide o obývanie bytu, nehnuteľnosť obývala v nezmenenom stave, teda tak, ako keď tam býval žalobca, nerobila na nej žiadne zmeny, iba keďže ide o 4-izbový byt, v ňom jednu izbu vyprázdnila pre žalobcu. Žalobca v konaní uviedol, že predmetnú nehnuteľnosť nemohol užívať predovšetkým z dôvodu výmeny zámku bytu. Dňa 17.6.2010 sa práve preto obrátil na políciu. So žalovanou mal po rozchode zlé vzťahy. O „rezervácii“ jednej izby v byte nemal vedomosť, v izbe ani nebola posteľ, prespávať so svojou priateľkou mohli iba v obývacej izbe. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že žalobca v období od 17.6.2010 do 21.5.2013 mal možnosť užívať predmetnú nehnuteľnosť, avšak jednoducho nemal chuť tolerovať neznášanlivé správanie žalovanej, bojovať s ňou o vstup do bytu, prespávať so svojou partnerkou v obývačke, zariaďovať si vlastným nábytkom (aspoň posteľou) uvoľnenú izbu, koexistovať v byte so žalovanou, s jej spolubývajúcim, či dcérou. Uprednostnil konsolidáciu svojich osobných pomerov a zvolil iný spôsob bývania. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že vlastne ani predmetnú nehnuteľnosť nemohol užívať z dôvodu výmeny zámku, táto skutočnosť nie je pre danú vec rozhodujúca. Je zrejmé, že strany nemali dobré vzťahy. Žalobca sa však mohol svojich práv domáhať postupom podľa § 139 ods. 2 O.z., čo však neurobil. Súd prvej inštancie konštatoval nesplnenie dôkaznej povinnosti a neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu, ktorému sa nepodarilo preukázať, že by sa žalovaná užívaním spoločných nehnuteľností podieľala na ich úžitkovej hodnote vo väčšom rozsahu než zodpovedá jej spoluvlastníckemu podielu 2/3 a teda že by bol nárok žalobcu na zaplatenie náhrady za užívanie jeho spoluvlastníckeho podielu 1/3 na predmetných nehnuteľnostiach dôvodný. Žalobca neunesol

dôkazné bremeno, keď sa mu nepodarilo preukázať ním tvrdené skutočnosti o nemožnosti užívať svoj spoluvlastnícky podiel na predmetných nehnuteľnostiach, opakovane poukazoval na to, že nemohol predmetnú nehnuteľnosť užívať, pretože byt po rozchode užívala žalovaná spolu s dcérou a priateľom, že bol nútený nehnuteľnosť opustiť po výmene zámku vchodových dverí do bytu a nebola mu daná možnosť nerušene zotrvať na predmetnej nehnuteľnosti a užívať ju, o užívanie nehnuteľnosti sa po vymknutí radšej ani nepokúšal, potom, čo sa neúspešne (dňa 27.6.2010) obrátil na políciu. Žalobca nenamietal ani hospodárenie so spoločnou nehnuteľnosťou, t.j. umožnenie ich užívania aj priateľom žalovanej. Adekvátnym prostriedkom právnej ochrany jeho odôvodnených záujmov bolo podanie žaloby podľa § 139 ods. 2 O.z., avšak už zo samotnej skutočnosti, že byt pred incidentom s výmenou zámku neužíval sám (prespával v ňom), ale spolu so svojou priateľkou, vyplýva, že na takejto žalobe nemal záujem. Bolo výhradne na stranách, aby sa spoločne na spôsobe užívania 4-izbového bytu podrobne dohodli (žalobca s priateľkou a s 1/3-inovým spoluvlastníckym podielom, žalovaná s dcérou, priateľom a s 2/3-inovým spoluvlastníckym podielom). Pokiaľ žalobca opakovane poukazoval na to, že predmetnú nehnuteľnosť nemohol užívať pre výmenu zámku (a aj z dôvodu zlých vzťahov strán, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania), bolo podľa súdu potrebné prihliadnuť na skutočnosti zistené počas konania, že žalobca mal v rozhodnom období vážnu známosť, preto je nepravdepodobné, že by mal skutočný záujem predmetnú nehnuteľnosť užívať vo vtedy reálnej zostave, teda on, priateľka, žalovaná, priateľ, dcéra, jednak z dôvodu zlých vzťahov so žalovanou a priateľom, jednak z dôvodu, že vtom čase už žil so svojou terajšou priateľkou. V konaní teda nebolo preukázané, že žalobca bol vylúčený z užívania predmetných nehnuteľností, iba sa preukázalo, že sa strany nevedeli dohodnúť na spôsobe užívania 4-izbového bytu dvomi komunitami, ktoré nespájali ani príbuzenské vzťahy a vlastne vôbec nič okrem podielového spoluvlastníctva dvoch z piatich príslušníkov tohto nedobrovoľného spoločenstva a okrem toho animozita hraničiaca s nenávisťou. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že žalobca v období od 17.6.2010 do 21.5.2013 mal možnosť užívať predmetnú nehnuteľnosť, obývať byt sám alebo spoločne so svojou vtedajšou priateľkou, v byte mal jednu izbu, bolo na ňom, či si ju zariadi. Žalobca nepreukázal, že by žalovaná užívala predmetnú nehnuteľnosť nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, v tom čase predstavujúceho 2/3-iny. Preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O.s.p., vecne plným úspechom žalovanej v konaní, z ktorého dôvodu jej priznal náhradu trov konania titulom právneho zastúpenia advokátom v počte 4-och hlavných úkonov po 131,13 eur, 2 x 7,81 eur a 2 x 8,58 eur režijný paušál, daň z pridanej hodnoty, spolu 668,76 eur.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne navrhol jeho zmenu vyhovením žalobe a priznaním mu nároku na náhradu trov konania. Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Vecne dôvodil, že 27.6.2016 zaslal súdu prvej inštancie návrh na opravu zápisnice, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením č.k. 11C/196/2013-106 z 8.7.2016 tak, že jeho návrhu bolo iba sčasti vyhovené, hoci žalobca považoval za nesporné, že počas predmetného pojednávania, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku bol vyhotovený súdom zvukový záznam z pojednávania, z ktorého je zrejmé, že počas výpovede svedkyne J. C., ktorá vypovedala v maďarskom jazyku, samosudkyňa protokolovala časť jej výpovede bez tlmočnického prekladu tlmočnice PhDr. T. J.. V prípade odpovede na druhú otázku súdu na túto svedkyňu, uvedenej na strane 6 v zápisnici, samosudkyňa nepočkala na tlmočnický preklad a odpoveď svedkyne diktovala v slovenskom jazyku priamo do zápisnice, ktorým konaním sudkyňa hrubo porušila základné právo žalobcu na spravodlivý súdny proces, konzumujúce právo na tlmočníka, ako aj v tom čase platné procesné normy občianskeho práva. Odvolateľ navrhol, aby sa odvolací súd oboznámil so zvukovým záznamom z pojednávania z 27.6.2016, prípadne jeho doslovným prepisom a zápisnicou z tohto pojednávania, čím bude jasne preukázané, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, nakoľko právny zástupca žalobcu maďarský jazyk neovláda, čím bolo znemožnené samotnému žalobcovi riadne si uplatniť svoje práva, čím je naplnený aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Odvolateľ citoval § 123 a § 139 ods. 1 O.z. a § 365 ods. 1 písm. f/ CSP a uviedol, že súd prvej inštancie vykonaním dôkazov dospel k nesprávnym arbitrárnym zisteniam. Žalobca bol názoru, že práve z dôvodu výmeny zámku nemohol žalobca vstúpiť do bytu a teda nemohol predmetný byt absolútne užívať. Argument súdu, že neužívanie bytu žalobcom vyplynulo z konfliktných vzťahov medzi ním a žalovanou a jej súčasným priateľom neobstojí, nakoľko ako žalobca už uviedol, aj napriek sporom so žalovanou, v predmetnom byte prespával pred dátumom 17.6.2010, ktorú skutočnosť potvrdila aj žalovaná, teda nie je možné konštatovať, že žalobca neužíval predmetný byt z dôvodu zlých vzťahov so žalovanou a jediným dôvodom, prečo byt neužíval je skutočnosť, že sa do tohto bytu nemohol dostať, nakoľko žalovaná nedoručila žalobcovi nový kľúč. Ak teda žalovaná

znemožnila užívanie bytu žalobcovi výmenou zámku a nový kľúč mu nedodala mal žalobca za to, že momentom výmeny zámku na vchodových dverách začala užívať predmetný byt nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, čím je daný dôvod uplatneného nároku v tomto konaní. To, že sa žalobca domáhal vstupu do bytu, svedčí záznam z polície, čím žalovaná nemôže poprieť, že o úmysle žalobcu byt užívať nevedela. Ani podanie trestného oznámenia nedonútilo žalovanú doručiť žalobcovi nový kľúč od bytu, pričom on mal naň plný nárok, čím neoprávnene zasiahla do spoluvlastníckeho oprávnenia žalobcu nehnuteľnosť užívať a tento protiprávny stav až do momentu vyporiadania podielového spoluvlastníctva úmyselne udržiavala. Žalobca bol názoru, že žalovaná vymenila zámok na dverách úmyselne. Je logické a zrejmé, že po výmene zámku na vstupných dverách žalobca reálne nemohol do bytu vstúpiť a užívať ho, pretože mu žalovaná nový kľúč nedoručila. V prípade, ak by žalobca vchodové dvere vylomil alebo iným deštruktívnym spôsobom vstúpil do bytu, išlo by o neprípustnú svojpomoc a teda by konal v rozpore s § 6 O.z.. Považoval za rozporné, ak súd na jednej strane konštatoval, že spoluvlastnícke podiely v byte sú ideálnymi podielmi, teda ich nemožno reálne vyčleniť z celej veci a na druhej strane poukazoval na to, že žalobca mal v byte vyčlenenú nezariadenú miestnosť, ktorú užívať mohol a teda žalovaná neužívala byt nad rámec svojho podielu, keď odvolateľ bol názoru, že sa objektívne nemohol dostať do bytu po výmene zámku a teda ani do vyčlenenej nezariadenej miestnosti. Nejednoznačnosť názoru súdu v tejto časti zakladá právnu neistotu žalobcu v postupe a rozhodovaní súdu o jeho právach. Záver súdu, že žalobca mal postupovať podľa § 139 ods. 2 O.z., teda podať žalobu o neplatnosť rozhodnutia väčšinového spoločníka, aby si bránil svoje odôvodnené záujmy, je nesprávnym zistením. Z vykonaného dokazovania je nesporné, že k dohode o hospodárení so spoločnou vecou medzi spoluvlastníkmi nedošlo a to v akejkoľvek forme, z ktorého dôvodu by žaloba podľa § 139 ods. 2 O.z. bola nedôvodná. Navyše postup podľa § 139 ods. 2 O.z. je fakultatívnym právom žalobcu, nie jeho povinnosťou. Rovnako podanie žaloby podľa § 139 ods. 2 O.z. nepodmieňuje uplatnenie žalobcovho práva na zaplatenie žalovanej sumy z titulu užívania nehnuteľnosti nad rámec spoluvlastníckeho podielu podľa § 137 ods. 1 O.z. z čoho hypoteticky vyplýva, že v prípade existencie dohody o užívaní spoločnej nehnuteľnosti, by sa aj tak žalobca nemusel obrátiť na súd s návrhom podľa § 139 ods. 2 posledná veta O.z. Tvrdenie súdu, že priateľ žalovanej býval v predmetnom byte so súhlasom žalobcu je nanajvýš nesprávne a arbitrárne, pretože nemožno považovať za konkludentný súhlas s užívaním bytu treťou osobou to, že žalobca predmetný byt neužíval, iný dôkaz o tomto „súhlase“ predložený nebol. Žalobca nemohol užívať byt svojvoľne, ale na základe preukázanej skutočnosti výmeny zámku žalovanou. Ak žalovaná znemožnila užívanie nehnuteľnosti žalobcovi ako menšinovému spoluvlastníkovi, je povinná znášať následky v podobe vyplatenia adekvátnej náhrady. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 3Cz/56/1991 a považoval z vykonaného dokazovania za nesporné, že výmenou zámku žalovanou na predmetnom byte a nedodaním nového kľúča žalobcovi bolo konaním žalovanej zasiahnuté do spoluvlastníckeho podielu žalobcu faktickou nemožnosťou predmet spoluvlastníctva absolútne užívať. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo/162/2004 dôvodil, že sa opiera o skutočnosť, že aj keď žalovaná vykonala relatívne bežnú vec, výmenu zámku, nedala žalobcovi možnosť tento proces ovplyvniť a taktiež ani neodstránila vadu v podobe nedodania kľúča od nového zámku, spôsobila týmto konaním závažný zásad do práv spoluvlastníka k užívaniu spoločnej nehnuteľnosti.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu vyjadrila tak, že navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. Dôvodila, že nárok v zmysle § 137 ods. 1 O.z. nevzniká v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť vecí v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takom prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázala, že žalovaná predmetný byt užívala nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Naopak bolo preukázané, že žalobca pred výmenou zámku, bez akýchkoľvek obmedzení, mohol predmetný byt užívať aj so svojou partnerkou, nakoľko mu bola v celom rozsahu uvoľnená jedna prázdna izba, spolu s ktorou mal možnosť užívať aj spoločné časti bytu, t.j. obývaciu, izbu, kuchyňu aj kúpeľňu. Uvedená možnosť, t.j. užívanie predmetnej nehnuteľnosti bola žalobcovi zo strany žalovanej umožnená aj po výmene zámku, napriek ktorej skutočnosti o ňu žalobca neprejavil žiadny záujem. Žalobca teda nepreukázal, že by mu bolo odňatá reálna možnosť užívania bytu v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu a zároveň sa mu nepodarilo preukázať ani to, že by žalovaná užívala byt nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Preto je potrebné sa stotožniť so záverom súdu prvej inštancie ohľadom neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobcu. Tlmočníčka PhDr. T. J. sa zúčastnila pojednávania 27.6.2016 s tým, že okrem iného tlmočila aj výpoveď svedkyne J. C. z maďarského do slovenského

jazyka a naopak, v prípade potreby tlmočenia výpovede svedkov samosudkyňa tieto výpovede diktovala do zápisnice vždy na základe tlmočnického prekladu, pričom prítomný právny zástupca žalobcu počas výpovede svedkyne J. C. ani raz nenamietal, že by samosudkyňa pri zaznamenaní jej výpovede do zápisnice nepočkala na tlmočnický preklad. Súd prvej inštancie na pojednávaní 27.6.2016 postupoval správne, vyhotovil zápisnicu z pojednávania v súlade s procesnoprávnymi predpismi, z ktorého dôvodu k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces nedošlo.

4. Žalobca v ďalšom vyjadrení z 24.11.2006 uviedol, že výmenou zámku a nedodaním nového kľúča žalobcovi došlo k reálnemu faktickému zamedzeniu výkonu jeho spoluvlastníckych práv a povinností k nehnuteľnosti vo výške jeho spoluvlastníckeho podielu a považuje za právne irelevantné, či v danom byte bola pre žalobcu vyčlenená samostatná nezariadená miestnosť, ak sa do tohto bytu žalobca z dôvodu vymeneného zámku nemohol reálne dostať a je zrejmé, že samotným znemožnením vstupu do bytu žalovaná byt užívala nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, čím je uznesenie Najvyššieho súdu SR, na ktoré žalovaná poukazovala (6 Cdo/184/2010) absolútne nepoužiteľné pre toto konanie, pretože pojednáva o prípade, ak je preukázané, že žalovaný spoluvlastník neužíval nehnuteľnosť nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, čo v tomto prípade nie je preukázané. Žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala počas konania, že umožnila užívanie bytu žalobcovi aj po výmene zámku. Tvrdenie, že žalobca neprejavil záujem o užívanie tejto nehnuteľnosti po výmene zámku je nepodložené a účelové, pretože podaním trestného oznámenia, na ktorého podanie má ako občan SR plné právo, dostatočne vážne a určito prejavil navonok svoju vôľu užívať svoj spoluvlastnícky podiel. K tomu poukázal na konanie pred Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/86/2015, ktorý rozhodoval o skutkovo a právne podobnom prípade o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 12C/99/2014-60 z 18.9.2014, v ktorom krajský súd konštatoval, že v dôsledku neumožnenia tohto užívania podal na odporkyňu trestné oznámenie, nie je za tohto skutkového stavu možné dospieť k záveru, že navrhovateľ nemal záujem užívať spoločnú vec, pretože je to v priamom rozpore s jeho preukázaným správaním navonok, ako to vyplynulo zo zisteného skutkového stavu...okresný súd sa nevyssporiadal so skutočnosťou, že na dverách bytu bola vymenená zámka a navrhovateľ tak bez súčinnosti odporkyne nemal prístup do spoločnej veci (bytu). S poukazom na článok 2 ods. 2 CSP žalobca uviedol, že legitímne očakáva, že aj súd druhej inštancie v jeho právnej veci rozhodne obdobne, resp. v súlade s rozhodovacou praxou súdov, ktoré už obdobné kauzy právoplatne rozhodli. Tiež uviedol, že súd prvej inštancie vo svojom napadnutom rozsudku sa riadil vyslovene subjektívnymi názormi a konštrukciami, ktoré s prejednanou vecou nemajú súvis, čo vyplýva z tretieho odseku odôvodnenia na štvrtej strane napádaného rozsudku. Súd prvej inštancie v tejto časti rozoberal vzťahy medzi sporovými stranami, ako aj možnosť spolužitia ich a ich partnerov v predmetnom byte. Tieto domnienky súdu však s prejednanou vecou absolútne nesúvisia, vecne neodôvodňujú samotné rozhodnutie súdu a takéto odôvodnenie nemá oporu ani v skutkovom stave.

5. Žalovaná v jej vyjadrení z 19.1.2017 uviedla, že k výmene zámku došlo z dôvodu jeho technického poškodenia, ktorá skutočnosť bola v priebehu konania preukázaná a taktiež je bezpochybné, že žalovaná ako väčšinový podielový spoluvlastník spoločnej veci k výmene takto poškodenej veci nepotrebovala predchádzajúci súhlas žalobcu. Nečinnosť žalobcu vo veci užívania spoločnej veci jednoznačne potvrdzuje, že nemal skutočný záujem o užívanie spoločnej nehnuteľnosti a tento jeho záujem nebol ani v súdnom konaní riadne preukázaný, z ktorého dôvodu mu ani právo v zmysle § 137 ods. 1 O.z. nevzniklo. Žalobca sa síce vo svojom stanovisku opieral o to, že podaním trestného oznámenia prejavil záujem o užívanie veci, avšak treba zdôrazniť, že k podaniu trestného oznámenia došlo bezprostredne po tom, čo sa žalobca prvýkrát pokúsil dostať do bytu po výmene poškodeného zámku. Žalobca potom, čo sa nemohol dostať do predmetného bytu, namiesto toho, aby kontaktoval žalovanú, bez vážnych dôvodov podal na ňu trestné oznámenie. Žalobca sa ani po podaní trestného oznámenia nepokúsil kontaktovať žalovanú a žiadnym spôsobom jej neoznámil, že by mal záujem predmetnú nehnuteľnosť užívať, ktorá skutočnosť bola na pojednávaní potvrdená aj partnerkou žalobcu. Neurobil to ani po obdržaní uznesenia Okresného riaditeľstva PZ, OO PZ v Dunajskej Stredě č. ORP-782/00-DS-2010 zo dňa 16.7.2010, ktorým bolo jeho trestné oznámenie odmietnuté a neurobil tak ani v priebehu súdneho konania o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, ktoré trvalo dva roky. Žalobca teda necelé tri roky ohľadne možného spoločného užívania nehnuteľnosti, prípadne uzatvorenia dohody o užívaní spoločnej veci žalovanú žiadnym spôsobom, ústne ani písomne nekontaktoval, a to napriek tomu, že mu v tom nebránila žiadna skutočnosť. Vyššie uvedené konanie žalobcu, resp. jeho nečinnosť vo veci užívania spoločnej nehnuteľnosti nemôže byť na úkor žalovanej, ktorá na druhej strane preukázateľne zabezpečila všetky predpoklady na užívanie spoločnej veci aj

žalobcom. Žalobca v tomto smere voči žalovanej nevykonala žiadny relevantný úkon a vo veci užívania spoločnej nehnuteľnosti sa obrátil na žalovanú až listom z 12.2.2013, teda v čase, keď už bolo možné predpokladať výsledok súdneho zrušenia a vyporiadania ich podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, t.j. že žalobcovi nebude z titulu finančného vyrovnania za jeho spoluvlastnícky podiel v 1/3 priznaná čiastka, ktorú požadoval. Zdôraznila, že samotná skutočnosť, že zrejme z dôvodov na strane žalobcu k využitiu spoločnej nehnuteľnosti z jeho strany nedošlo, nemohlo byť na úkor žalovanej.

6. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP (Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov), účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na jeho žiadosť žalobcovi elektronicky a tiež boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie treba navzdory námietkam odvolateľa považovať za vo výroku vecne správny, keď súd prvej inštancie v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec aj správne posúdil po právnej stránke.

Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľa) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

7. Podľa § 137 ods. 1 O.z. podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

Charakteristická črta podielového spoluvlastníctva, podľa ktorej práva a povinnosti k spoločnej veci zodpovedajú veľkosti ich podielov, sa premieta aj do užívania spoločnej veci. Spoluvlastník, ktorý neužíva spoločnú vec má právo na náhradu za to, že ju neužíval vôbec, alebo v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu a ten spoluvlastník, ktorý užíva vec nad rámec spoluvlastníckeho podielu, v prípade, že absentuje dohoda spoluvlastníkov, zodpovedá z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 O. z. tomu, na úkor koho toto obohatenie získal (záver Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 471/2005 a poznámky).

Podľa § 139 ods. 2 O.z. o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na

návrh ktoréhokol'vek spoluvlastníka súd; podľa ods. 3 rovnakého ustanovenia ak ide o dôležitú zmenu spoločnej veci, môžu prehlasovaní spoluvlastníci žiadať, aby o zmene rozhodol súd.

Zo znenia ust. § 139 ods. 2 a 3 O.z. vyplýva, že zákon vo vzťahu k rozhodovaniu o hospodárení so spoločnou vecou rozlišuje bežné hospodárenie a hospodárenie, ktoré má za následok dôležitú zmenu spoločnej veci. Pod hospodárením so spoločnou vecou v zmysle ods. 2 sa rozumie bežné hospodárenie ako je napríklad údržba veci, jej oprava, úprava s cieľom zachovať jej účelné využitie. Nakoľko pre výkon práv a povinností spoluvlastníkov je rozhodujúca výška (podiel) spoluvlastníckeho podielu, výška podielu je rozhodujúca aj pre hospodárenie so spoločnou vecou, okrem ak sa zmluvné strany o hospodárení nedohodnú inak. V prípade, ak nedôjde k dohode týkajúcej sa bežného hospodárenia s vecou, pre konečný záver je síce rozhodujúca zhoda väčšiny spoluvlastníkov počítaná podľa veľkosti podielov, avšak vtedy, ak sa nedosiahne väčšina, na návrh niektorého zo spoluvlastníkov rozhodne súd. Zákon nemá lehotu na podanie takéhoto návrhu. Preto platí všeobecná trojročná lehota na podanie návrhu na súd, pričom začiatok tejto lehoty je daný rozhodnutím, ktorým došlo k rovnosti hlasovania spoluvlastníkov. V každom prípade, a to bez zreteľa na to, o hospodárenie akého charakteru ide, zákon prioritne predpokladá uzavretie dohody spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou. Dohoda spoluvlastníkov môže byť uzavretá aj neformálne, dokonca aj konkludentne, za predpokladu, že prejav zmluvných strán je nesporný. Samotný obsah dohody so spoluvlastníkom môže spočívať v dohode, podľa ktorej si spoluvlastníci rozdelia užívanie na jednotlivito vyčlenené časti spoločnej veci, alebo že vec budú užívať striedavo, prípadne že vec bude užívať iba jeden (alebo niektorý zo spoluvlastníkov). Zmluvné strany môžu dohodnúť, že užívanie bude bezodplatné, a to bez zreteľa na výšku spoluvlastníckeho podielu. Súčasťou dohody môže byť aj náhrada za užívanie presahujúce spoluvlastnícky podiel.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo/1645/2013 záver o užívaní veci nad rámec spoluvlastníckeho podielu a s tým spojená povinnosť poskytnutia náhrady v plnom rozsahu „nadužívania“ spoluvlastníckeho podielu druhého spoluvlastníka predpokladá, že niektorý zo spoluvlastníkov užíva spoločnú vec výlučne sám, či už fyzickým faktickým užívaním alebo bránením v užívaní druhému spoluvlastníkovi. Ak však niektorý zo spoluvlastníkov užíva spoločnú vec iba sčasti, pri určení rozsahu prípadného „nadužívania“ spoločnej veci je nutné posúdiť kvalitu častí používaných jednotlivými spoluvlastníkmi.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo 1795/2011 hospodárením so spoločnou vecou v zmysle § 139 ods. 2 O.z. sa rozumie tiež užívanie nehnuteľností. Každý spoluvlastník má právo užívať spoločnú vec v miere zodpovedajúcej jeho spoluvlastníckemu podielu (§ 137 ods. 1 obč.zák.) a ak existujúce pomery neumožňujú niektorému spoluvlastníkovi plnú realizáciu tohto práva, patrí mu za to zodpovedajúca náhrada (§ 458 ods. 1 obč. zák.) ako kompenzácia bezdôvodného obohatenia. Právo na peňažnú náhradu nevzniká iba vtedy, ak bola medzi spoluvlastníkmi uzavretá dohoda o bezodplatnom užívaní spoločnej nehnuteľnosti.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31Cdo 503/2011 právo každého zo spoluvlastníkov vec užívať je obmedzené rovnakým právom ostatných užívať vec podľa veľkosti podielu. Podľa konštantnej judikatúry môžu spoluvlastníci (dohodou alebo väčšinovým rozhodnutím) alebo súd o hospodárení so spoločnou vecou rozhodnúť podľa § 139 ods. 2 O.z., že niektorého zo spoluvlastníkov z fyzického užívania veci úplne alebo čiastočne vylúčia (porovnaj napríklad rozsudok Najvyššieho súdu zo 17.11.1999 sp. zn. 3Cdon 1311/97, uverejnený pod č. 19/2001 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk, ďalej len R 19/2001); v takom prípade logicky užíva jeden zo spoluvlastníkov vec nad rámec jeho podielu (neužíva vec v súlade s kritériom vytýčeným v § 137 ods. 1 O.z.). Ide však o obmedzenie práva dovolené zákonom (§ 139 ods. 2 O.z.), za ktoré užívanie úplne alebo z časti vylúčenému spoločníkovi patrí (ak sa s ostatnými spoluvlastníkmi nedohodol inak), náhrada vo výške zodpovedajúcej rozsahu jeho ujmy. Spoluvlastník užívajúci vec nad rámec svojho podielu v tomto prípade neužíva vec bez právneho dôvodu, a preto jej užívaním nemôže získať bezdôvodné obohatenie; žiadna skutková podstata uvedená v § 451 O.z. na tento prípad nedopadá. Právo spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, je dané zákonom a vyplýva z práva spoluvlastníka podieľať sa na užívaní spoločnej veci v miere zodpovedajúcej jeho podielu. Ide o náhradu za obmedzenie spoluvlastníckeho práva. Pokiaľ možno odkázať na konštantnú judikatúru, podľa ktorej aj v prípade že zákon vyslovene nezakladá právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, vyplýva toto právo priamo z článku 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd (porovnaj napríklad Nález pléna Ústavného súdu z 11.3.1998 sp. zn. PIÚS 41/97).

Podľa rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 471/2005 ústavný súd nezdieľa názor odvolacieho súdu, že plnenie za užívanie predmetu v podielovom spoluvlastníctve podielovým spoluvlastníkom nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu na spoločnej veci je plnením bez právneho

dôvodu a teda bezdôvodným obohatením. Bezodôvodné obohatenie má subsidiárnu povahu a prichádza do úvahy len tam, kde nárok nemožno odvodiť z iného právneho titulu. Ak sa podielový spoluvlastník domáha náhrady voči druhému podielovému spoluvlastníkovi z toho dôvodu, že užíva spoločnú vec nad rámec svojho podielu na spoločnej veci bez dohody s ním, ide o nárok, ktorý sa opiera o základné ustanovenie § 137 ods. 1 O.z., z ktorého vyplýva, v akom rozsahu sa ten-ktorý podielový spoluvlastník podieľa na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci. Nárok, ktorý sa opiera o zákonné ustanovenie, nemôže byť nárokom bezdôvodným v zmysle ustanovení O.z. o bezdôvodnom obohatení. Ustanovenia o bezdôvodnom obohatení majú povahu kogentnú a nemožno ich preto neprípustným spôsobom extenzívne vykladať. Takýto výklad sa dostáva do extrémneho rozporu so zmyslom a účelom týchto ustanovení. Ústavný súd už v minulosti vyvodil, že výklad jednoduchého práva, ktorý je v extrémnom rozpore s kogentným ustanovením zákona, znamená porušenie práva na spravodlivý proces.

Ak okolnosti konkrétneho prípadu neumožňujú niektorému z podielových spoluvlastníkov užívať spoločnú vec v rozsahu, ktorý zodpovedá veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu, má tento spoluvlastník nárok na poskytnutie tomu zodpovedajúcej náhrady. Analogicky podielovému spoluvlastníkovi, ktorý užíva spoločnú vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu bez poskytnutia náhrady za takéto „nadužívanie“, vzniká bezdôvodné obohatenie, za ktoré musí ostatným spoluvlastníkom poskytnúť peňažnú náhradu ako ekonomickú protihodnotu toho, čo nemôže byť vrátené. Pre určenie rozsahu obohatenia je potom rozhodujúci stav v okamihu, keď sa nadobudlo, alebo kedy sa prijaté plnenie stalo bezdôvodným obohatením. Výška náhrady sa odvodzuje od prospechu, ktorý získal plnením bez právneho dôvodu účastník, majúci povinnosť vydať majetkový prospech. V prípade užívania nehnuteľnosti bez právneho dôvodu sa výška prospechu spravidla určí na základe obvyklej výšky nájomného v danom mieste a čase. Uvedené závery platia, samozrejme, len za predpokladu, že z dohody spoluvlastníkov nevyplýva niečo iné, napríklad, že za užívanie nad rámec zodpovedajúci spoluvlastníckemu podielu nebudú nič hradiť. (Veľké komentáre, Občiansky zákonník I, str. 979, Nakladateľství C.H.Beck)

8. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal, že žalovaná užívala predmetnú nehnuteľnosť nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu (vo väčšom rozsahu než zodpovedá jej spoluvlastníckemu podielu) ani že žalovaná znemožnila žalobcovi užívanie predmetnej nehnuteľnosti (resp. ho vylúčila z užívania predmetnej nehnuteľnosti). Medzi stranami nebolo sporné, že boli do 21.5.2013 podielovými spoluvlastníkmi predmetnej nehnuteľnosti, žalobca v podiele 1/3 a žalovaná v podiele 2/3 vzhľadom k celku, nebolo sporné ani to, že žalovaná dňa 17.6.2010 vymenila zámok na vchodových dverách predmetnej nehnuteľnosti, že žalovaný odvtedy predmetnú nehnuteľnosť neužíva a užívala ju v rozhodnom období (od 17.6.2010 do 21.5.2013, za ktoré požaduje žalobca náhradu) žalovaná s dcérou a priateľom, ktorá platila aj náklady spojené s užívaním predmetnej nehnuteľnosti. Zhodnými výpoveďami žalovanej a svedkov S. K. a J. C. bola preukázaná výmena zámku dňa 17.6.2010 z technických dôvodov (pokazený zámok). Žalobca nepreukázal ním tvrdenú úmyselnú nedôvodnú výmenu zámku žalovanou s úmyslom vylúčiť ho z užívania predmetnej nehnuteľnosti. Zhodnými výpoveďami žalovanej a žalobcu bolo preukázané, že žalovaná (ešte pred výmenou zámku) vyčlenila v predmetnej nehnuteľnosti (byte) 1 miestnosť pre žalobcu, žalobca síce najprv na pojednávaní 27.6.2016 uviedol, že žiadna prázdna izba vyhradená pre neho nebola, následne však na rovnakom pojednávaní uviedol „Navyše v prázdnej izbe nebola posteľ. V obývačke bol gauč a tak sme spali na ňom.“, z čoho jednoznačne v konečnom dôsledku vyplývalo vyčlenenie mu 1 izby a dokonca možnosť užívať aj obývaciu izbu. Podľa potvrdenia OO PZ Dunajská Streda zo 17.6.2010 žalobca podal trestné oznámenie na žalovanú a jej priateľa vo veci podozrenia prečinu neoprávneného zásahu do práva k bytu, podľa uznesenia OR PZ v Dunajskej Strede zo 16.7.2010 ČVS:ORP-782/OO-DS-2010 (potvrdenie aj uznesenie boli prílohami žaloby) bola vec odmietnutá nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Tr. poriadku, podľa odôvodnenia v uvedenom konaní žalobca uviedol, že sa v byte nenachádzajú žiadne jeho osobné veci, nakoľko si z bytu všetko odšťahoval. Žalobca potvrdil tvrdenie žalovanej, že 17.6.2010 keď zistil výmenu zámku jej nezavolať ani neprišiel za ňou do práce ale rovno podal trestné oznámenie (na pojednávaní 27.6.2016 na otázku či sa snažil kontaktovať žalovanú, že prečo sa nevie dostať do bytu, žalobca uviedol, že v tom čase už v kontakte neboli, takže nie, na ďalšiu otázku potvrdil, že mal telefónne číslo žalovanej a vedel aj kde pracuje, na otázku či potom čo sa dozvedel o výmene zámku požiadal žalovanú o kľúč, žalobca odpovedal, že v tom čase už neboli v kontakte a o kľúč ju nepožiadali). Na ďalšiu otázku, či vopred avizoval žalovanej, keď chcel v byte prespať (rozumej pred 17.6.2010), žalobca uviedol, že ešte pred týmto incidentom sa dohodli, že aj jej terajší priateľ tam môže prespať, tým pádom aj žalobca, uznal, že tam prespával, keďže mal kľúč nič vopred

neavizoval, prespával s priateľkou v obývačke. Na otázku prečo spal v obývačke, keď 1 izba v byte bola prázdna a vyhradená pre neho, žalobca uviedol že žiadna prázdna izba vyhradená pre neho nebola, navyše v prázdnej izbe nebola posteľ, v obývačke bol gauč a tak spali na ňom. Výzvou z 12.2.2013 sa žalobca nedomáhal možnosti užívať predmetnú nehnuteľnosť ani kľúčov od nej, uplatnil si iba náhradu vo forme peňažného plnenia voči žalovanej s odôvodnením, že jej pričinením nemôže užívať spoločnú vec v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu. Žalobca v konaní ani netvrdil, že by sa po dni výmeny zámku, v ktorý podal aj trestné oznámenie (17.6.2010) pokúsil získať kľúč od žalovanej alebo sa domáhal užívania predmetnej nehnuteľnosti. Žalobca nesporeoval ani to, že pred výmenou zámku v predmetnom byte niekoľkokrát prespal aj so svojou priateľkou. Odvolací súd je názoru, že pokiaľ by mal žalobca skutočný záujem užívať predmetnú nehnuteľnosť po 17.6.2010, bol by oslovil žalovanú aby mu poskytla kľúč príp. sa i inak domáhal jej užívania potom čo už v uvedenom trestnom konaní žalovaná zdôvodnila výmenu zámku, z jeho nečinnosti v tomto smere možno dospieť k záveru, že nemal skutočný záujem užívať predmetnú nehnuteľnosť. Žalobca v odvolaní uviedol, že nechcel použiť neprípustne svojpomoc - vylomiť dvere alebo iným deštruktívnym spôsobom vstúpiť do bytu, odvolací súd k tomu uvádza, že bolo namieste v prípade skutočného záujmu nečakať takmer tri roky a riešiť vec napr. sms-kou alebo písomnou výzvou žalovanej aby mu zaslala nové kľúče. Žalobca sa 17.6.2010 nedostal do bytu, ktorého bol spoluvlastníkom, nepasoval mu kľúč do zámku, nevedel prečo, nezavolať spoluvlastníčke bytu ani ju nevyhľadal (hoci mal jej telefónne číslo a vedel kde pracuje), rovno podal na ňu trestné oznámenie (ktoré bolo do 30 dní odmietnuté), po vysvetlení dôvodu výmeny zámku vysvetleniu neuveril (resp. ho považoval za účelové), takmer tri roky vec neriešil, nedomáhal sa žiadnym spôsobom vstupu do bytu resp. možnosti ho užívať, ani sa nepokúsil získať nové kľúče a po takmer troch rokoch uplatnil finančnú náhradu. Zo všetkého vyššie uvedeného potom vyplýva ďalší správny záver súdu prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje, že žalobca mal možnosť v prípade jeho skutočného záujmu užívať predmetnú nehnuteľnosť v rozhodnom období.

9. K námietke odvolateľa týkajúcej sa žalobcom tvrdenej protokolácie samosudkyňou konkrétnej časti výpovede svedkyne bez vyčkania tlmočnického prekladu (z maďarského do slovenského jazyka) v slovenskom jazyku priamo do zápisnice, odvolací súd uvádza, že o Návrhu žalobcu z 27.6.2016 na opravu zápisnice o pojednávaní dňa 27.6.2016 (v návrhu sa o.i. uvádza, že v zápisnici nie je zaprotokolovaná skutočnosť, že samosudkyňa počas výpovede svedkyne J. C. protokolovala jej výpoveď priamo v slovenskom jazyku, pričom svedkyňa vypovedala v maďarskom jazyku, a teda sudkyňa zaznamenala jej výpoveď bez tlmočnického prekladu, čo sa týka najmä odpovede na otázku č. 2, ktorá skutočnosť je nesporná zo zvukového záznamu z uvedeného pojednávania; v návrhu sa žiadala oprava o.i. uviesť pod odpoveďou na druhú otázku na svedkyňu dodatok: Samosudkyňa zaznamenala túto časť výpovede svedkyne v maďarskom jazyku do zápisnice v slovenskom jazyku bez tlmočnického prekladu.) bolo už právoplatne súdom prvej inštancie rozhodnuté jeho uznesením z 8.7.2016 č. k. 11C/196/2013-106, ktorým bolo čiastočne návrhu vyhovené (v časti o čase začatia pojednávania a čase skončenia a podpísania zápisnice), návrh na doplnenie strany 6 zápisnice o pojednávaní zo dňa 27.6.2016 pod odpoveďou na druhú otázku na svedkyňu J. C. o text: „Samosudkyňa zaznamenala túto časť výpovede svedkyne v maďarskom jazyku do zápisnice v slovenskom jazyku bez tlmočnického prekladu“ však bol zamietnutý. Naviac sa odvolacia námietka žalobcu týkala iba druhej otázky súdu na svedkyňu J. C. na strane 6 písomného vyhotovenia zápisnice (č.l. 87 spisu): „Viete o tom, že by Vaša mama doručovala navrhovateľovi kľúč?“, ktorá otázka nebola pre rozhodnutie relevantná, nakoľko žalovaná vôbec netvrdila, že by žalovanému kľúč doručovala. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že výmenu zámku oznámila sms-kou žalobcovi, ktoré tvrdenie však v konaní nepreukázala, preto naň súd neprihliadal. Namietaná otázka ani odpoveď na ňu nebola v predmetnej veci relevantná pre rozhodnutie vo veci samej. Zo zápisnice o pojednávaní dňa 27.6.2016 je tiež zrejmé, že na žiadosť právneho zástupcu žalobcu bola zápisnica doplnená o slová svedkyne: „že to odporkyňa oznamovala osobám, ktoré mali od bytu kľúč“, teda mu bolo umožnené už priamo na pojednávaní namietat protokoláciu a žiadať doplnenie zápisnice, nič mu nebránilo (ani to netvrdí) namietat už na pojednávaní ním tvrdenú protokoláciu samosudkyňou konkrétnej časti výpovede svedkyne bez vyčkania tlmočnického prekladu (z maďarského do slovenského jazyka) v slovenskom jazyku priamo do zápisnice. Na základe uvedeného sa nemožno stotožniť s námietkou žalobcu o porušení jeho práva na spravodlivý súdny proces.

10. Na základe všetkého vyššie uvedeného odvolací súd argumentáciu z odvolania akceptovať nemohol, čo malo za následok nespôsobilosť zvrátenia ňou výsledkov konania prvej inštancie.

Odvolačný súd riadiaci sa týmito úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu (vrátane odvolacími dôvodmi nespochybnenej časti o náhrade trov prvoinštančného konania) podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

11. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods.

1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalovanej priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalovaná), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalobca), keď nevidel dôvod pre aplikáciu § 257 CSP.

12. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)